

עולים כיתה -פרק 24 – להיות מורה גאה

דורין: "עולים כיתה" הפודקאסט של מורי העתיד חושבים חינוך, עושים חינוך, מדברים חינוך.

קובי: חודש יוני הוא חודש הגאווה. הוא צוין לראשונה בשנת 1969, בעקבות מהומות סטונול, בר של הקהילה הגאה בניו יורק, ארצות הברית. כבר מראשיתו, נועד חודש הגאווה, לחגוג את גאווותם של הומואים, לסביות, בי סקסואליים, וטרנסג'נדרים, גאווותם במי שהם, ובזהות שלהם. גם בישראל מציינים את חודש הגאווה, במגוון של אירועים. בפודקאסט שלנו, החלטנו להקדיש את 2 הפרקים של חודש יוני, לסוגיות הקשורות בחינוך וגאווה. רבות ורבים ממורי ישראל, מחשיבים את עצמם חלק מהקהילה הגאה, חלקם שיתפו את הקולגות שלהם בזהותם, וחלקם לא. חלקם שיתפו את תלמידיהם, וחלקם לא. או במילים אחרות, חלקם בארון, וחלקם מחוצה לו. מה מביא מורות ומורים, לצאת מהארון, בפני עמיתיהם לצוות? בפני התלמידים? ובפני ההורים? האם זה לגיטימי להישאר בארון? הם יש מחיר ליציאה מהארון במערכת החינוך? ואיך כל זה משפיע על ההוראה עצמה?

אני קובי דביר, ואתם מאזינות ומאזינים, ל"עולים כיתה", הפודקאסט של התוכנית לתואר שני, אם טיץ', בסמינר הקיבוצים. בפודקאסט הזה אנחנו מדברים עם ועל מורות ומורים, ועל המעשה החינוכי. הפעם נדבר על איך זה להיות מורה גאה, או מורה גאה. אני שמח לארח היום שניים, טל סיני ועדן אנטופולסקי. טל היא ביסקסואלית, מורה לתקשורת בתיכון חדש בתל אביב, ועדן הומוסקסואל, מורה לשפה בבית הספר היסודי אהבת ציון בתל אביב. היי טל ועדן, תודה שבאתם.

טל: אהלן תודה שהזמנת.

קובי: אני אתחיל ואני אגיד, שהצגתי אתכם באופן שהצגתי אתכם, למרות שבדרך כלל אנחנו בקהילה, לא כל כך אוהבים שעושים את זה, שמגדירים אותנו על פי הנטייה המינית שלנו, אבל הפרק הזה עוסק בזה, ולכן ככה הצגתי אתכם. אני אגיד עוד משהו, בעצם שניכם מחוץ לארון, גם בחיים האישיים, גם בבית הספר מול הצוות, מול התלמידים. שניכם סטודנטים של התוכנית שלנו, אם טיץ' בסמינר הקיבוצים, טל למדה במחזור שהחל את הלימודים, לפני 7 שנים, ועדן ממש עכשיו מסיים שנה שנייה, אז אחרי ההקדמה הזאת, אני מבקש שתספרו לי קצת על חווית ההוראה שלכם, כמורים מחוץ לארון, כמה זה עולה בכיתה? באילו סיטואציות, ובעיקר למה לדבר על זה בכלל. טל נתחיל איתך.

טל: למה לדבר על זה בכלל? תראה, קודם כל אני מלמדת תקשורת, זה מקצוע שהוא נוגע לחיים, מאוד קשור לחיים, אני יש לי איזה חוק כזה, או הבנה כזאת, שככל שאני אחשוף יותר, אני אקבל יותר מהם, אני אדע יותר. אני גם בהוראה ממקום מאוד אישי, היו מורים שראו אותי, כשאף אחד אחר לא, ונורא חשוב לי העניין הזה, אז....

קובי: מורים שראו אותך כתלמידה.

טל: כן, שראו אותי כתלמידה כן, בשנים שהייתי ילדה שקופה, לא ניכנס לזה. אני רק אומרת, למורים יש משקל מכריע בחיי. אני מבחינתי קבלה מהלכת, של כמה השפעה יש לנו, וזה אומר שכשאני מגיעה לכיתה, אז בלי קשר לנטייה המינית שלי, אני חושפת, אני הרבה פעמים מדגימה באמצעות החיים שלי, או הניסיון שלי, ואז פה אתה יודע לפעמים ההדגמה היא קשורה לאקסית שלי, או לזוגתי, או לגרוש שלי, וככה זה יוצא, כלומר מאוד בטבעיות. אני לא עוצרת הכול, אני לא מכריזה הכרזות, אני פשוט מגישה את זה, כמו שאני חווה את זה, וכמו שאני רוצה שיראו את זה, נורמלי, זה חלק מהחיים הנורמליים, אז מבחינתי רק כי זה הפודקאסט, וזה הנושא, אז אנחנו נתייחס לזה, שאני גם מדגימה באמצעות זוגתי, לצורך העניין, אבל....

קובי: וכשאת אומרת זוגתי ואני, הלכנו אתמול, ללא יודע לקניון, ואז את עוצרת לרגע, את מתעכבת על העניין הזה של זוגתי, או את נותנת להם איזה פאזזה כזאת, להגיב, לעכל, את שומעת אסימונים נופלים.

טל: כשיש, כשאני לא, אני לא נותנת פאזזה, כשיש תגובה, אני אתעכב, אני אעצור, כשמבקשים לדעת יותר אני עוצרת, לא פעם חשוב לזכור גם שהשאלות הם סקרניות, גם אם הם פולשניות, ואז צריך לשים איזשהו גבול, אבל גם מאוד חשוב שהגבול הזה הוא לא יהיה גבול שמעורר אנטי, הוא יהיה גבול שמסביר של פרטיות, על גבולות הפרטיות, אבל בטח שאני מתייחסת, בטח שאני אתן מקום ובתנאי שיעלו השאלות. לא נעלבת מזה, לא חוששת מזה, אני אגיד לך יותר מזה זה גם עולה מהכיוון ההפוך, לא יצא לי אז להקריא שמות וזה, ואני מגיעה, ומי כן, ומי שצועק על לסבית, ואז אני אומרת, תגיד יש לך בעיה עם לסביות? ישר צוחקים, הם יודעים כבר, מכירים את המורה, ואז יהיה דיון, הם יודעים שלידי, אם מישהו קורא למישהו אחר הומו, אז האוטומט, התגובה תהיה, התגובה האוטומטית תהיה, "הומו זה לא קללה" כאילו הומו זה קללה, אני תמיד שואלת זו קללה? אז כשזה, כשאני מזהה את הצורך להתעכב, בטח אני עוצרת ומתעכבת, ואתה יודע מה? גם פה, כשאני מזהה צורך להתעכב בכל דבר, זה משהו שרגע הם רוצים את ההתייחסות, את ההבנה לגביו, אני אעצור, אז בטח ובטח לגבי נטייה מינית, לגבי המקום של הלהט"ב בעולם שלהם.

קובי: עדן, אצלך הסיפור היה לגמרי שונה, נכון? אתה עשית את זה יותר מסודר, ספר על זה קצת.

עדן: קודם כל, אני ביסודי, זה עולם אחר לגמרי, הם אפילו לא... אין להם מושג עוד מי הם, בשלב הרבה יותר מוקדם, וכל המערכת בעצם משוכנעת, שמה הקשר, זה בכלל לא קשור, בכל עבודות שלי, כל החיים שלי, מאז שיצאתי מהארון, לפני המון שנים שנה, אחרי י"ב, אני תמיד הייתי פתוח עם עצמי, לא היה לי בכלל מחשבה של להיכנס לארון, לטשטש, להכחיש את זה, אבל כשנכנסתי למערכת, והבנתי שאני בבית ספר יסודי, אז היו כל מיני קולות כאלה, שטפטפו שהם ילדים קטנים, הם לא מבינים מה הקשר מיניות עכשיו, להקל על העולם שלהם, כל מיני קולות כאלה, מכל מיני כיוונים, ובעצם הגעתי למצב שהילדים, הכי כאילו הרגישו חופשי איתי, ועברו, וראו בפלאפון את השומר מסך, את התמונה של הבן זוג שלי, והיו שואלים אותי מי זה? ובגלל שהיה את כל הקולות האלה, של אל תספר להם, אל תעשה זה אז בהתחלה, אני פשוט אמרתי זה, אני זה, לא היה יותר מידי בולט, זה גם היה תמונה כזאת מעוותת מוזרה מפילטר, אבל אני הרגשתי מה זה מוזר פתאום, אני מכניס את עצמי לארון, ועוד מול כאילו ילדים קטנים תמימים, פתאום לשקר להם, זה הרגיש כל כך מוזר אז בהתחלה, אני באתי אמרתי למחנכת: "את שומעת אני מתחיל להרגיש ממש לא טוב עם זה, ואני חושב שהכיתה הזאת ספציפית, הכיתה שאני שילבתי, אני חושב שהם יכול להיות שהם בשלים לזה, למרות שהם בכיתה ג', יכול להיות שיש אפשרות, איכשהו, כאילו לספר להם את זה בצורה שלא סופר דרמטית, אבל כן שיבינו, זאת אומרת, שזה לא יהיה סתם להגיד, בלי להסביר מה זה", ובהתחלה היא התייעצה עם הרכזת השכבתית, אני לא הבנתי בדיוק את כל מה שקרה מאחורי הקלעים, אבל הם אמרו שצריך לרחם על נפשם, הם לא יבינו, זה עניין של מיניות. יש הרבה מורים גייז בבית ספר, אף אחד, אף פעם, לא סיפר לתלמידים שלו. זה היה משהו מאוד מאוד, זה מאוד מאוד כאילו ישר כזה על ההתחלה, כאילו נתנו כזה ברקס כזה, שזה כאילו לא יהיה, ואני זוכר שזה המשיך כאילו להפריע לי, ובסופו של דבר, אני ביקשתי פגישה עם היועצת, ועם המחנכת, ודיברתי איתם, והסברתי להם, שאני כילד בבית ספר יסודי, לא היה לי שמץ של מושג, למה אני מרגיש שונה, למה אני, מה הדבר שכל כך גורם לי להרגיש כל כך דיכאון, ואני זוכר שהמחשבה שלי הייתה, לא רק של החוסר נוחות, לשקר ולהיות בארון, כי זה בסדר, במילא אני יכול להתמודד עם זה, אני בן אדם בוגר כבר, המחשבה שלי הייתה על כל הילדים, שזה בעצם להמשיך את אותו גלגל, שילדים לפני

סיום כיתה ו', כבר הם לא יבינו בדיוק מה, אבל משהו באווירה מבחוץ יתחיל לפתח להם דימוי עצמי נמוך, מחשבה שהם לא בסדר, והם מפלצות קטנות בלי שום סיבה.

קובי: כלומר, אם היא המחשבה שלך הייתה, זה שאם תיחשף בפני התלמידים, יהיה להם איזשהו רול מודל כזה, שהם יוכלו להגיד, הנה, אולי עכשיו השאלה, אם יודעים לחבר את זה. זאת אומרת, ילד בכיתה ד' עכשיו, שאתה משלב, יש לו מחשבות. הוא לא יודע מי, מה, הוא ידע לחבר בין זה שהמורה שלו, יש לו בן זוג, לבין המחשבות שהוא לא יודע לסדר אותן כרגע.

עדן: בפירוש לא. בפירוש לא. אבל באיזשהו שלב, זאת אומרת, מה זה בפירוש לא, הכל יכול להיות, אבל כן יש ילדים בכיתה ב', שאיכשהו בתהליך של שינוי מגדרי, אבל זה משהו שיוצא דופן, המטרה שלי, היא לא עכשיו לגרום לילדים לחשוב על דברים, ממש לא, המחשבה שלי זה שהם ידעו שזה קיים, שהם ידעו שזה קיים, וזה בסדר, חלק מהחברה, ושאותו בן אדם שתמיד משגיח עליהם בהפסקות, ובא אליהם כשהם בוכים, ועוזר להם, הוא בן אדם שמשתייך לקהילה הזאת, וזה מראש מנטרל להם את כל הפיתוח הזה, של הכל ההתפתחות של הדעות הקדומות והסטראוטיפיים, וכל הדברים שאלה ילדים, אין את זה עדיין, זה בעצם בא מהבית, זה בא מהתקשורת, מהטלוויזיה, זה בא מהפוליטיקה, מהכנסת, וגם לצערי מחלק מהמורים והמורות, איכשהו עבור הצניעות.

קובי: אז עשיתם שיחה מסודרת?

עדן: מה שקרה קודם כל, היו המון שיחות, ברגע שזה הגיע למנהלת, היא נחרדה וזועזעה, שהיית צריך לשקר להם, ושככה זה הרגשתי, לא היה לה מושג בכלל, מכל מה שקרה, זה לא הגיע אליה, בשלב הזה, והיא אמרה לי, היא לא אמרה לי, אבל היא אמרה ליועצת, אנחנו נחשוב איך לעשות את זה, וזה יצא משהו שלא הייתי עכשיו במרכז, זה לא היה עכשיו בי אישור של שואב, זה לא היה שיעור לזה, זה פשוט היה יום של פורים, מלא פעילויות כיפיות, מצגת, שהראו את כל התלמידים בתחפוזות, ובסוף בסוף, בשקופית האחרונה, פשוט אני ובן זוג שלי היינו מחופשים לדובים, היה חלק מתחפוזת של זהבה ושלושת הדובים, אבל חתכתי את החברים הלא קשורים, ופשוט בשנייה כאילו אומרים לזה, מי זה? למה הוא מרים את היד עליך? ואמרתי, כזה זה הנה זה הבן זוג שלי, ישר כל הכיתה פוערים את הפה לרצפה וזה, ושנייה אחר כך אני כזה בא, אני קם מהכיסא שנייה, אני אומר כזה, כן זה הבן זוג שלי, ואז המחנכת באה ואמרה, אתה רוצה, אתה רוצה להגיד כמה מילים, אז אמרתי, לא, זה כיתת חינוך שלה, נתתי לה את הכבוד, ואת המקום, שהיא כאילו יודעת איך לדבר, איך לתווך להם את זה, כמובן שהייתי צריך לתקן אותה, פה ושם התחילה להגיד למשל, זכותו של כל אחד לבחור מי הוא, ישר אמרתי לה לא זה לא בחירה, ככה נולדים, אבל הסנטימנט היה מאוד מאוד מכיל, מאוד מאוד מבק, איזה ילדה אמרה, שיש לה קרובת משפחה שהיא טרנסג'נדרית, המשלבת השנייה ספרה, שהאחות שלה טרנסג'נדרית, זה יצר שיח נחמד, של 5-7 דקות, ממש לא שעה, ושום דבר, ישר אחר כך המשיכו עם פורים, כאילו כלום, ובעצם מאז ועד היום, ההתייחסויות היחידות לזה, זה רק נו אז התחתנתם, נו אז זה. אני סיפרתי להם שאני הולך להציע לו, בעצם הם ידעו לפניו, שאני הולך להציע לו נישואין, והם ממשיכים, פשוט מה אם החתונה? מה אם הזה, וזה זה, טוב זה כבר סיפור אחר, שהמצב הכלכלי של היום זה כן, איך להגיע לזה.

קובי: אז אחרי השיחה הזאת, קיבלת תגובות מההורים, קיבלת, היית צריך לעשות שיחות עם ההורים? שיתפת את ההורים? זאת אומרת, זה הגיע גם איכשהו בסוף. הילדים מביאים את זה הביתה.

עדן: אני לא קיבלתי כלום, אני אין לי מושג, אם המחנכת יצאה לה לאיזשהו אינטראקציה חיובית, או לא חיובית, היא לא שיתפה אותי במשהו כזה, ולא שמעתי אף פעם איזשהו משהו

מההורים, ודווקא יצא לי לראות אותם לא מעט, כי כל טיול שאני הייתי היה תמיד, הוא מבין כאלה ואחרים, ובעיקרון זה גם זה כיכר המדינה, זה צפון תל אביב, סביר להניח שחצי מהחצי, מהחברים של ההורים, הם בעצמם גייז, אני מאמין שגם יש לפחות ילד או ילדה אחת בכיתה שההורים שלו הם גייז, או לסביות, אז זה קצת פחות, קצת נון אישו שם, אבל כן ברור שזה עלה לי בראש, ואני גם שאלתי אותם לפני, שעשינו את המהלך, שאלתי אולי צריך להגיד קודם להורים זה, ישר המנהלת, ואז אמרו לי לא, כי עם נשאל את ההורים, בטוח יהיה איזה הורה, או זה, יגידו מורכב, אבל תגידו.

טל: אני יכולה להתייחס, רגע, אני חייבת. אתה מאוד צודק, כאילו זה גם לנקודה הזאת צריך להתייחס, אני יכולה להגיד שבתיכון חדש, יש, כל שכבה מתמקדת, כל שנה באוכלוסייה אחרת, אוכלוסייה היא קבועה. בכיתה ט', אם אני לא טועה, כלומר בתל אביב, זה בחדר המורים. הנוכחות של הקהילה קיימת לגמרי אצלנו, אז יצא לי אחרי השיחה שלנו קובי, יצא לי באמת לשאול אותי, את עצמי, אני לא יודעת, אני לא יודעת, אם התשובות שלנו היו אותן תשובות, אם היינו מורים בבית שמש, אם היינו מורים, באמת אפילו ברחובות, לצורך העניין לא בטוחה, אני....

קובי: זאת אומרת, יש משהו פשוט יותר בלעשות את זה בתל אביב.

טל: לא, רק פשוט יותר אני שומעת את עדן מדבר, ואני אומרת, וואו אתה יודע, אני זוכרת הבלחות. בכל פעם שיש הבלחה למורה, שמנסה איכשהו למסגר את הקהילה כמשהו לא בסדר, כמשהו פסול, הסנקציה תגיע אליה, כלומר היא זאת שתועמד במקום, היא זאת שעליה תורם הגבה, אז אני אומרת, אי אפשר לא להעריך את זה, שבתל אביב יש משהו יותר נוח, יותר פתוח, יותר מקבל, ואני מסכימה, ומה יותר נפוץ.

קובי: אז אני רוצה באמת לקחת את זה עוד צעד קדימה, טל ולשאול אותך בעצם, העצם ההנחה הזאת של הסוגייה על השולחן, יהיה מי שיאזין עכשיו לנו, ויתהה אם זה באמת נחוץ, זאת אומרת, האם זה בטח, בעולם של ייצוגים מרובים היום שיש, התלמידים שלך בתיכון, הם צריכים את הייצוג הזה שלך כמורה מחוץ לארון? יש להם בטלויזיה, הם רואים בסדרות, למה צריך שהמורה תכניס להם את הסוגייה הזאת לכיתה? ואני אגיד יותר מזה, הרבה פעמים יגידו, מה המורה הסטרייטית באה ומספרת, מה היא עשתה אתמול, ועם מי היא הייתה?

טל: בטח, אז אני אוקי, קודם כל שוב, ברמת האני, מי שאני ככה, אני מלמדת, וזה לא משנה, אם כרגע בת זוג או בן זוג, אני אשתמש בדוגמאות מהחיים, ואני לא מוכנה להגיע למצב, שאני מצנזרת את עצמי, חוששת לדבר, זה לא יקרה, באמת, כהנחת יסוד לחיים שאני חיה, אני לא אחיה בפחד בגלל מי שאני, לא יקרה, ואני לא, הטבעיות שלי בכיתה היא נחוצה, היא חשובה, אבל עדן אמר מקודם, אני חושבת שזה אחד היותר חזקים וחשובים, הילדים צריכים לדעת, שזה קיים, וזה בסדר, הרי גם מבחינתי הנטייה המינית, היא לא משהו לא בסדר, פשעי שנאה הם לא בסדר, והם שיוצרים את האישיו, הנטייה המינית היא לא האישיו. בסופו של דבר, זו אני שנכנסת למיטה, או הביתה, או לחדר, עם מישהו או מישהי, אבל זה אני, וזה שלי בדיוק כמו לאחרים, זה לא אישיו, זה לא אמור להפריע לאף אחד בדרכו. אגב זו שאלה שאני מתעכבת עליה המון, ואני אני באמת גם יכולה לזכור את זה עוד מילדות, עוד לפני בכלל שהיו לי מחשבות בכיוונים אחרים, אני באמת זוכרת שאני שואלת, אבל מה הבעיה? כלומר ברמה הכי תמימה ובסיסית שיש, אבל מה הבעיה? כלומר איפה זה מופיע, מה הבעיה? איפה זה מאיים, כילדה אני זוכרת, שאני מחפשת רגע את הביג וואו, את הביג נו נו, את האין בעיה, אני אצא נגד, רק תסבירו לי למה, איפה זה פוגש אותי עכשיו בכיתה, שוב להניח את זה, מבחינתי זה אפילו חשוב, זה לא רק נחוץ זה לא רק הבעיה, אם זה בעיה זה נחוץ להניח את זה שזה קיים, זה אתה יודע מה אני מלמדת תקשורת, כל שאלה של ייצוגים, הרי אנחנו יודעים שמה שאנחנו נראה, אגב במיוחד בתקשורת, אבל גם לנגד עינינו, זו

הסביבה שנקבל שנחיה לצידה, ומה שלא נכיר, מה שלא נבין, מה שלא נדע, סביר להניח שלא פעם התפרש כאיום, אז כן אז צריך לדעת שאנחנו שם, שאנחנו קיימים, שאנחנו בסדר, ואגב לפני 4 שנים, ובטיול שנתי, תלמידת כיתת חינוך גם יצאה בארון, יצאה מהארון בפניי וזה, ואמא שלה, זמן מה אחרי, וליוויתי אותה אחרי זה, וטקס בצבא, ונשארו בקשר, ואמא שלה אמרה לי, אני חושבת שנתת חופש לילדה שלי, את גרמת לה להבין, שבאמת נתת לה את הכוח, רגע להיות מה שהיא, מי שהיא, בלי לפחד לצאת, אני לא יודעת מתי זה היה קורה אחרת, אני באמת חושבת שלא הייתי יודעת, אני חושבת שזה לא היה יוצא ככה בכזו פשטות, לכאורה, אז כן, אז חשוב, אגב וסליחה על הזה, אני רק אני רואה את עדן, עם הצמידים, אני היה לי צמיד, הוא נפל, אני מקפידה גם תמיד, שזה עוד משהו תמיד להסתובב, עם איזשהו סממן, עכשיו זה לא של הביסים דגל, אבל זה צבעי טבעת בצבעי הקשת.

קובי: שלא, רק לא רואים בפודקאסט, אז אני אתרגם שלעדן יש צמידים בצבעי הגאווה. אז כן....

טל: אבל זה משהו שאני אקפיד תמיד להסתובב אתו, כי מבחינתי זה המסר, שאני אומרת, את לבד אתה מפחד, אני כאן, אני כתובת, מתי שאיך שכשתרצו, אתם לא לבד.

קובי: זאת אומרת, כדי שיוכלו לגשת אליך, שידעו שאת נגישה.

טל: בוודאי, לגמרי כאילו זה לא חייב להיות במוצר בכיתה, אתה לא חייב להרים את היד עם יש שאלות, גם אם ראית אותי במסדרון, תדע אני כתובת

קובי: אני אעלה עוד איזה חשש, שתמיד עולה בסוגיות כאלה, של מורים, כן....

עדן: אני יכול רק להתייחס לקודם כל, בעניין הזה של הבאמת האביזרים, והדברים, אני לא כל יום עם צמידי גאווה, אבל כן יצא לי לפעמים שנה אני כל יום עם שרשרת אחרת, ועם הטבעות שלי, ואני כל יום צבעוני בצבע אחר, בכל מיני צבעים, ואני, התגובות של הילדים, בין אם זה ב', בין אם זה ד', בין אם זה ו', בין אם זה המורים, זה תמיד מה זה? למה אתה תמיד צבעוני כל כך? למה אתה ליצן? למה אתה דמות מפנטזיה? וזה כזה, ככה, כי ככה אני אוהב, כי זה מי שאני, וכי המנהלת מאפשרת את זה, המנהלת מאוד יוצאת דופן, זאת אומרת יש בתי ספר, שמבחינתם הם היו ללבוש מקטון וזה, אני עבדתי במלון, ואני זוכר, הייתי צריך לגהץ את המדים המוזרים, והרגשתי כאילו אני בצבא של מלון, והחופש הזה, של להיות מי שאני, גם אם מהבחינה, שאני של החזות שלי, זה גם מאוד מקל, על העל הילדים, לזהות את זה, לדעתי זאת אומרת, את הסטראוטיפ. בכל אופן, וגם זה שיח חינוכי בפני עצמו, זאת אומרת, אם ילד עכשיו כותב עם עט, יש ורודה עם נצנצים, בכיתה ב', אז הם מתחילים לצחוק עליו, הוא כותב עם עט ורוד עם נצנצים, אז אני מעלה את הרגל על השולחן, עם הגרב הוורודה שלי, ועם הצמיד הוורוד שלי, ואני עושה כזה מה הבעיה בוורוד? וישר כל הכיתה כאילו, כזה נכון, אין בעיה עם וורוד, והם מפסיקים לצחוק על הילד, וזהו וזה, מנטרל, כאילו הבניות חברתיות של שנים, שמתחילות בגילאים האלה.

קובי: אז אני אוסיף פה עוד נדבך, שאני חושב שחלק מהמאזינים שלנו יתהו, וזה לא רק ההבניה החברתית, אלא האפשרו החברתי, זאת אומרת, עצם זה אני אלך עוד רגע, מהמקום ההפוך, עצם זה שאתה מאפשר, השאלה האם זה לא יגרום בחשש, שחלק אולי מההורים לילדים, להתקרב למקומות שהם לא נמצאים שם? זאת אומרת, האם דווקא החשיפה הזאת, לא תעודד אותם, במרכאות, או שלא, להיות חלק מהקהילה, שהם אולי הם לא היו שייכים אליה, אם הם לא היו רואים כל כך הרבה ייצוגים בבית ספר, בתקשורת.

עדן: אז אני אז אני אענה על זה, מאוד מאוד בפשטות, נולדים עם זה. וזה לא משנה כמה אתה תכריח את עצמך, בתור הומו, או לסבית, לראות פורנו סטרייטי, אתה, זה לא יהפוך

אותך לסטרייט, אותו דבר גם להפך, זה לא משנה, גם אם ישימו אותך במחנה חינוך מחדש, ישימו אותך בכל המחנות האלה, של טיפולי המרה, זה לא ישנה את מי שאתה. בפנים אתה יכול לבחור מה אתה עושה עם זה, אתה יכול לבחור אם אתה חי בהכחשה, אתה יכול לבחור אם אתה זה, לא משנה בעצם, כי הוא זה הדבר היחיד שזה יכול לעשות, זה לתת איזשהו עיצוב, עכשיו מעבר לזה, אני ביסודי, אני לא בדיוק באותו מקום של טל, אני לא בא ומספר סיטואציות על הזוגיות שלי, אני לא נכנס בכלל לעניינים האלה, אם אני עוד לא בשלב של חינוך מיני, זה לא בעניין של צנזור, פשוט בעניין של באמת התאמה לגיל, אני לא מדבר על זה עם הכיתות ב' שלי, אני לא סיפרתי את זה, הם הסיקו. חלק מהם והבינו כנראה מילדים משכבות אחרות, שמדברים, יש בני דודים, וכל מיני קשרים משפחתיים, בין כל מיני כיתות, אז כן יש הרבה מאוד כיתות בבית ספר, שלא היה שום שלב שאני סיפרתי להם משהו, אבל הם הבינו מהכיתה אחת הזאת, שיודעת שיש להם המון ילדים, ואתה יודע, שמועות מתפשטות, אני מראה להם בסך הכול את הדמות הצבעונית שלי, אני לא מדבר שום דבר, לא על מיניות, ולא עלי כהומו, ואין שום קשר בין הנינוחות שלי, בעור שלי, לבין התוכן שיש בשיעורים.

טל: אני רוצה להגיב....

קובי: זהו, טל, בתיכון זה כבר ממש עיסוק.

טל: רגע, קודם כל בוא נבהיר, אני גם אני לא מתעסקת במיניות, אבל כשאני רוצה לספר....

קובי: לא, הם מתעסקים במיניות שהם....

טל: כן, אני כשאני אומרת זוגתי, אני אומרת היא הגיבה ככה לתוכנית ריאליטי, התווכחנו, כי אני מלמדת כרגע על המניפולציה של תוכניות ריאליטי, אבל שידעו שזה לא אני, לא אגיד בן, הייתה שם בת בהכרח, אז אני אציין, אבל באמת מבלי להוריד גרם או לזלזל במה שעדן אומר, אני לא כזאת נחרצת ובטוחה, לגבי ענייני הבחירה, זה ברור שיש מולה כי כביסית נורא קשה לי להגיד זה משהו שהתפתח, כשיש לכאורה את הערוץ הנורמלי המקובל הזה, אז השני מושתק, ורק צריך איזה, ולבחור, כלומר זה משהו שהוא יותר מורכב עבורי, להיות נחרצת מולן, או בחירה, או אני גם אומרת אני שואלת את זה, מתוקף, מזווית אחרת, אני שואלת קובי, נו אז למה להציג את זה, כאילו הם יכנסו, הם יפתחו לקהילה, נו אז זה לא גידלנו רוצח, זה לא שעכשיו הם מדרדרים לפשע, מה הם יחקרו, מה? אז מה יקרה? כלומר אני באמת שואלת, אז מה הנזק? אני בשאלה כזאת, אענה בשאלה, שאומרת, אוקי נו תאר לי את הנזקים, ואז אני אוכל להגיב, כי אני לא שומעת איזשהו איום בשאלה הזאת, ההורים שטוענים האמת, אוקי, ומה זה אומר?

קובי: אז טוענים את אומרת.

טל : כן מה זה אומר?

קובי: זה מצד שני, זה לגיטימי מבחינתכם, שמורה יישאר בתוך הארון?

טל: מה זה לגיטימי. ליבי יוצא למי שחי, באמת אני חושבת, שהארון זה לחיות בפחד, גם יותר מזה אותנטיות, היא אלמנט כל כך חשוב, בטח בהוראה וחינוך, הם מריחים אותנטיות מקילומטרים, ואז אני אומרת, גם ברמת האפקטיביות, גם ברמת השלמות שלך, החיים שלך, ויותר מזה עם האג'נדה החינוכית שלך, היא לא יציבה, היא לא אותנטית, היא לא באמת מגובשת, אני חושבת שלהיות מורה הופך לעסק הרבה יותר קשה ומתסכל, ואפילו פחות אפקטיבי, אז אני, מי שמי להחליט, אם מישהו, איך מישהו, בוחר לחיות את חייו, אבל בעיקר, ליבי יוצא, למי שבוחר לחיות את חייו בארון.

עדן: אני בעצם בבית ספר שלי, כמעט כל המורים, וגם הרבה מאוד מהמשלבים, הם בעצמם גייז, ואני היחיד, שאתם גם יודעים עליו עכשיו, זה לא שהם בארון, בכל החיים שלהם, שלא יודעים על עצמם בצוות, הם הכי פתוחים. בכל המסיבות ריקודים, הם תמיד יהיה, כאילו רוקדים ווגן ודברים, ואפילו בפורים, הם הרבה פעמים באים עם איפור ובגדי נשים, אבל ככל הידוע לי, מכל מה שסיפרו, אף אחד מהם, לא ראה לנכון בכלל, לשתף את זה עם הילדים. עכשיו, יכול להיות שיש להם איזושהי תפיסת עולם, שהם צעירים מדי, למה, בשביל מה זה טוב? כל מיני דברים, והאמת שאני גיליתי שמה, שהיה מאחורי הקלעים, שאמרו לי בהתחלה, שזה שלא לחשוף את זה, אז אחרי שהם התייעצו עם מורה אחר, שהוא מחנך של כיתה, והוא היה מחנך הרבה שנים שם, והוא אף פעם לא אמר לילדים, והוא אמר אני לא הורה, כאילו בעצם הם באו, שאלו מורה אחר.

קובי: את המומחה.

עדן: כן. ואז בעצם, אבל כאילו, זה שיש מישהו אחר הומו, שלא רואה את זה צורך, זה לא אומר שזה מה שנכון לי.

טל: נכון, אני מכירה הרבה מורים סטרייטים, שלא רואים צורך בלחשוף את זה, גם זה כל כך בסדר, תלמד, אני רק אומרת, אם זה נובע מפחד, אז יש פה תקלה.

עדן: בהחלט, ואם אפילו בתל אביב, זה כזה אישיו, אפילו שההורים כאילו בעצמם חצי מהם גייז, וכל החברים שלהם גייז, וזה הכי כאילו הולכים למסעדה, כאילו זה ילדים שכל כך פתוחים לדברים האלה, אבל הצוות עוד כאילו מתחבא, בגלל משרד החינוך, וכל השטויות האלה.

קובי: במקום אחר, כן.

טל: זהו יש פחד, בדיוק הפחד הוא.....

קובי: הנושא של הנטייה המינית שלכם, משפיע על האופן שבו אתם מלמדים? זה משפיע על זה? קשור לחומר איכשהו, זה נכנס להוראה, לכיתה, טל, אצלך זה נכנס לאג'נדה?

טל: כן בוודאי, קודם כל, מה שסיפרת עכשיו, זה אפילו קלאסי, וקודם כל אני מלמדת תקשורת, זה נכנס, מה זה לאג'נדה, זה נכנס ממש לחומר הלימוד, כי חלק מלמד תקשורת, זה להסביר על הבניית מציאות, על בעלי הכוח ששומרים על הזהות שלהם, ועל הכוח שלהם, וחלק מהעניין, יש מושג שנקרא הכחדה סימבולית, הכחדה סימבולית זה מושג שאומר, אנחנו כצרכני תקשורת, מה שנראה מול המסך, זה העולם שנכיר, והתקשורת היא בעצם סוכן חיברות, נורא משפיעה בלבסס את מוקדי הכוח, את ההיררכיות, את תפקידי כאישה או כגבר, את כל זה, כשהמושג הכחדה סימבולית, מתייחס לקבוצות מיעוט, ושם בעצם מה שהמושג הזה אומר לתקשורת, במיוחד המיינסטרימית, יש נטייה להכחיד, זה אומר, או לסקר או להתעלם מחשיפה, ותקשורת, או בעצם לסקר את האוכלוסייה בצורה מעוותת, בצורה שלילית, ואז יצא שהאוכלוסייה תופסת אותה ככה, עכשיו מדגימים את זה נורא בקלות, אני חושבת שהסיבה שהרגשת כמו שהרגשת, זה כי מתי בפעם האחרונה, ראית דמות ראשית, שהיא מהקהילה, או לחילופין אתיופית מהעדה האתיופית, או לחילופין לא יהודייה, כלומר.....

קובי: אז אני אקח אותך בדיוק לזה, זאת אומרת את כמורה עכשיו את צריכה להדגים את המושג הכחדה סימבולית, את יכולה לבחור דוגמה של ערביה, את יכולה לבחור דוגמה של מזרחי, את יכולה לבחור דוגמה של אתיופי, יש לך שלל דוגמאות, ואז את תבחרי, דווקא במישהו מהקהילה הגאה.

טל: לאו דווקא, זה יהיו כמה דוגמאות, דווקא לרוב בגלל שהתקשורת מחוברת לזה, אקטואליה, אז הרבה פעמים זה יהיה בעקבות אירועים, כלומר דווקא האוכלוסייה הערבית, היא זאת שתמיד יש איזשהו צורך לפרק את הדמות, את השם, את הסטריאוטיפ, את הקונצנזוס המסולף הזה, סביב הנושא, אבל קהילה להט"בית לא, פעם אגב, את הקהילה הלהט"בית דווקא, בפעם האחרונה יצא לי לערב אותם באיזשהו נושא, שככה יצא אפילו הפוך על הפוך, על זה איזשהו כתב שם, אוקי אני אספר, אני אתחיל לפני, אני לא זוכרת חודשיים בערך, פלוס מינוס, מנהלת ההתאחדות לכדורגל החליטה, שאחד המחזורים, כל המשחקים באותו מחזור, יפתחו כשהשחקנים בטקס שלפני המשחק, יעלו עם חולצות של איגי, עכשיו היו מספר שחקנים, אגב במיוחד....

קובי: איגי, למי שלא יודע, זה ארגון הנוער הגאה, זה פשוט כמו תנועת הנוער של הקהילה הלהט"בית.

טל: תודה, ורוב השחקנים שלא לבשו את החולצה, הרבה מהם נמנים על האוכלוסייה הערבית, והטור שהוציא העיתונאי שאותו נתתי לתלמידים, בעצם מאוד גינה את הפעולה, והציג שזה קשור למושג אחר שנקרא ספירלת השתיקה, הוא הציג כקונצנזוס את זה שמה שהם עשו מאוד פסול, וחשפו את פרצופם המכוער, כלומר הוא הציג דיכטומיה מאוד ברורה, הוא הציג שזה לא מקובל, ולא לעניין. עכשיו כאן דווקא השתמשתי בדוגמה הזאת, כדי להגיד אוקי, לקחנו את אחד השחקנים, כשהוא יחזור הביתה, מה יקרה לו אם הוא לבש את חולצת האיגי, כלומר איך עדן אומר, מדברים איתנו בסימאות, וגם בקהילה אני אומרת, קבלת האחר היא קבלת האחר, וקבלת השונה היא קבלת השונה, וזה אומר שאם מישהו לא לבש את החולצה של איגי, אנחנו לא ממהרים להכריז הומופוב, אנחנו לא אמורים להכריז, אנחנו ממהרים, רגע יש פה מורכבות, וצריך להבין צריך לשאול, אז כן יוצא לי להדגים באמצעות הקהילה, וזה פונה לכמה כיוונים, ואני חושבת שאומנם הפודקאסט הזה מתעסק בקהילה, אבל אני חושבת שהמסרים, מטרות העל ככה בשיעורים, והחינוך, זה אהבת אדם, וזה הבנת המורכבות של האנושות, של החיים, וזה חוצה קהילות, חוצה מגזרים.

קובי: נתקלתם בביטויים להט"בופובים כלפיכם טל?

טל: האמת שאני כמה דקות כבר מנסה לחשוב.

קובי: את כבר מורה ותיקה.

טל: מהתלמידים לא זכורה לי רבע הערה פוגענית בנושא, אם כבר אז דווקא מהקולגות, וגם אז אני לא זוכרת משהו מעליב, אני לא, כנראה שלא, גם אם היה לא נחרט משום כיוון, במקסימום, וזה קשור גם להט"ב סקסואלית, שאם אני מספרת שאני בקשר עם רגע, אז גברים כלומר, כן הבחנתי בנטייה החזקה של האנושות,

קובי: לרצות את הדיכטומיה את התשובה הסופית.

טל: הם רוצים תשובה, שאני אחליט, כאילו העולם עומד מנגד, ופשוט מחכה שאני אחליט.

קובי: מחכה שתחליטי.

טל: כן, אבל לא נתקלתי.

קובי: בתיכון, כשאת באמת רואה כבר ילדים מתבגרים, וכמו שאמרת את בקשר איתם, כבר אחרי את רואה, איזושהי מידה של השלכה, זאת אומרת, עצם העובדה שהם ראו מורה מהקהילה, הופכת את התלמידים לסובלניים יותר, לפתוחים יותר, למקבילים יותר.

טל: קודם כל אני בטוחה שיש, אוקי זה אני בטוחה, זה יש, מה שלמדתי מניסיון אנחנו אף פעם לא יכולים לדעת לאן הפירות, ומתי נקצור אותם, וכמה רחוק זה יגיע, את הפירות, אני

כן יכולה להגיד לך, שאני אני אין לי הוכחות, או קבלות לזה, אני כן יכולה להגיד לך שדבר שחוזר על עצמו, במכתבים שאני מקבלת בסוף שנה מתלמידים, ככה אתה יודע, אם יש להם נטייה להראות אהבה, ועם זה מסיימים, זה משהו מאוד, ואחד הדברים שחוזרים על עצמם, זה תודה שנתת מקום, סוף דיברו איתנו, זה תמיד מרגש אותי, זה באמת גם חוזר כל שנה, לפחות במכתב אחד, יש ימים שיותר משניים, גם שאף אחד לא דיבר איתנו בכזאת פתיחות, אף אחד רגע לא, כלומר יש, וזה לא כי הכנסתי את הנושא, אני חושבת שזה יותר, איך היכולת לדבר על הדברים בטבעיות, עם תחושת ביטחון, בלי הצורך לדרוך על ביצים, או להיזהר, או פוליטיקלי קורקט, אוקי, תדברו, אני אעצור, כשאני אצטרך לשים גבול, וגם זה יהיה בנועם, אז אני חושבת שלזה יש את האפקט, ליכולת להנגיש את זה בצורה מאוד טבעית, ושוב ואת הקבלות, אתה רואה דווקא אצל אלה שביקשו את המקום, וקיבלו אותו, אצלך וזה מרגש, זה תמיד יש.

קובי: אנחנו פה באם טיץ', אנחנו בעצם תוכנית להכשרת מורים, אז אני רוצה רגע שתיקחו שנייה לחשוב, אם הייתם עושים משהו אחר בהכשרת המורים, במדינה, כדי שמורים באמת יקבלו יותר מענה והבנה לאיך להתייחס לקהילה, כדי שהמורים יהיו רגישים יותר, מה הייתם עושים אחרת?

טל: ספציפית לקהילה, אתה אומר, כלומר ביחס לקהילה?

קובי: ואולי לא, אולי הכול בסדר?

עדן: אני האמת, שאני דווקא חושב, שלפחות ממה שאני חווה פה, ההכשרת מורים די אינסוף. מדברים איתנו על שוניות, על שונות לומדים, על קהילות, על ייצוגים, לפחות בתוכנית שלי, זה כמעט ולא, כמעט ואי אפשר להתחמק מזה, משום קורס, אז אני חושב שדווקא זה, דווקא בכיוון הנכון להכשרת מורים. אני חושב שבתוכניות הלימודים, ובאג'נדות של משרד החינוך, ומה שהם מלמדים, שמה צריך להיות הרפורמה הגדולה, זאת אומרת, אנחנו צריכים להתחיל ללמד שיעורי היסטוריה, להתחיל ללמד שיעורי אזרחות, על הזכויות בפועל, ועל מה שקורה בשטח, ועל מה שהקהילה הזאת עברה, כי מדובר פה על, מדובר פה בעצם, על יש המון פילים באמצע החדר, בחברה הישראלית, כמובן קצרה היריעה מלדבר על כולם, אבל אחד מהם זה באמת העניין של הקהילה הזאת, שהיא קהילה שבסדר פעם בשנה יש פינקווינג, יש כמה מנחים בטלוויזיה שקופצניים, ובגלל שהם הגיעו למקום ממש גבוה, אז להם יש קצת יותר זכויות משאר הקהילה, אבל מעבר לזה שיהיה דמות מסדרה או בסרט, מעבר לזה שיהיה לגיטימציה למצעד פה או, שם בבוטום ליין, יש כאן קהילה, שחיים בה עדיין בפחד, שעדיין פעם בדקה יש, אני אזרוק את המילה אומר לאוויר, שגדלים ממחשבות אובדניות ש....

טל: שלא יכולים להתחתן, שלא יכולים לאמץ, בדיוק.

עדן: שלא יכולים לאמץ ילדים, יכולים, אבל צריכים למשכן את הכליה, ולבחור בין בית, לרישיון לילד, כאילו חישובים מוזרים בראש, ומדובר פה בעצם על פיל בחדר, שלא מתייחסים אליו, באותה מידה שלא מתייחסים, לכל מיני דברים בחברה הישראלית.

קובי: אני יכול להגיד לך בתור מי שעסוק בהכשרת מורים לאזרחות, שהתוכנית באזרחות, ספר הלימוד המוביל באזרחות, מתייחס פעם אחת לקהילה, וגם זה רק בהתייחסות לרצח של שירה בנקין, זיכרונה לברכה, בסוגיית האלימות. זאת אומרת, האלימות הפוליטית, זה הסיפור היחיד, זאת ההתייחסות היחידה, ואם דיברנו קודם על הדוגמאות שאנחנו לוקחים טל, אז אם מורה לאזרחות לא יבחר באופן אקטיבי, לקחת ולתת דוגמה לזכות, לשוויון, אתה מלמד את הזכות לשוויון, אתה יכול ללמד את השוויון לנכים, את השוויון לעולים, אתה יכול לתת מיליון דוגמאות, ואתה יכול בכיף להעביר שנתיים של לימודי אזרחות, בלי שום

התייחסות לזה. לקחת מלא דוגמאות, שלא קשורות לזה, ואתה לא חייב לעשות את זה, אז.....

טל: האמת עכשיו שאתה מעלה את זה, אתה מאוד צודק, תראה חשבתי באמת, אני חושבת רגע על השאלה, ומצד אחד יש כל כך הרבה אוכלוסיות, ובאמת המסר צריך להיות את זכויות אדם, אבל אתה סופר צודק, כאילו ההערה שלך עכשיו, אני לגמרי מסכימה, אפילו מיישרת אליה קו, ובוא נגיד את זה ככה, כן צריכה להיות התייחסות, צריכה להיות התייחסות ברורה, אגב גם זה עולה, וזה אחד הרגעים היותר חזקים, בשיח על הנטיות, או על הקהילה שאליה אני משתייכת, מגיע הרגע שאני שואלת, אוקי, ואם אנחנו מיושרי קו, אז למה אני לא יכולה להתחתן? אני יכולה, אבל זה יהיה כאילו, לא ראיתם הממסד ככה, אוקי מאחורי הגב, בשקט קפריסין, שבת שישי, ולא שאו בכלל, האמת זה ילדים שחושבים על זה, הרבה מעבר, זה לא רק זכויות, אתה יודע, זה לא רק זכויות אדם, זה לא רק שוויון עבור להט"בים, יש את האופציה, יש ילדים שצריכים בית, יש פה המון הורים מקסימים, מופלאים, מדהימים, שרק מחכים להעניק את האהבה, ואת קורת הגג, אז כן אז צריך....

קובי: והם נמצאים ברשימה, ב בהגדרה, כן

טל: אבל רגע, בוא נאזן את זה קובי, צריך, וזה תקף אבל לעוד אוכלוסיות שסובלות כאן, כלומר צריכות להיות דוגמאות מובנות, ברורות, נושאים שנוגעים בהם, כן.

עדן: וגם אי אפשר, אי אפשר לשכוח מהשיח, את העובדה שיש כאן להט"בים, שהם לא מהעולם שלנו, אבל הם ממש חיים בתוכנו, ובני המשפחה שלהם יכולים לרצוח אותם, והם רוצחים אותם, אם הם מגלים, זאת אומרת, אנחנו לא יכולים להתייחס לזה כאילו זה משהו זר, שאנחנו לא, זאת אומרת, בטח לא בתור עם שעבר בעצמו את הדברים האלה, נכון, אנחנו כן.

קובי: שאם את המקלט המדיני, נותנים או לא לפלסטינים שבורחים מהשטחים.

תנו טיפ אחד למורה או מורה גאים, שעדיין לא חשפו את הזהות שלהם, מה לעשות.

טל: וואו זה קשוח, כי שוב אני חושבת שלגאוגרפיה יש פה משמעות, אבל אני אגיד את זה ככה, להוראה מגיעים ממקום, אני נוטה להאמין, צריך להגיע ממקום מסוים, כזה שהוא גם בשל, והוא גם חולם, משהו עם איזשהו, צריכים להגיע כשהלב במקום הנכון, ואני חושבת שאם להיות שלמים עם עצמכם, וברגע שיש לעשות את התהליך, אנחנו לא רוצים להעביר מודלים לילדים של פחד, של בלימה, של פחד להיות אני, של לברור מילים, רק כי אני מפחדת, אז אני כן, כל מורה באשר הוא, כדי לגבש את האג'נדה החינוכית, ממקום אותנטי, ממקום אמיתי, מהקרבה היא מהלב, קודם לעבור תהליך, של להיות שלם עם עצמך, ולעשות מה שצריך כדי להרגיש בטוח, ועם זה לצאת החוצה, כי אם יש משהו, שלא נרצה להעביר להם זה את הפחד, ואת ההתנהלות בפחד.

קובי: וטיפ אחד לחברי הקהילה, שמתלבטים אם להיכנס להוראה.

עדן: אני חושב שהטיפ הכי גדול שאני יכול לתת, זה אם יש לכם את הפאשן, ואת הרצון, באמת לחנך ולהשפיע על ילדים, על נערים, על וואט אבר, ואתם מתלבטים, האם זה נכון, מה המקום שלי מהדברים שאני עברתי, דווקא תסתכלו על איך הייתם כילדים, ואיך אתם שיוועתם לאיזשהו דמות מבוגר אחראי שנמצא שם, ורואה אתכם, ורואה את הרגישות שלכם, ואומר לכם זה בסדר לבכות, זה בסדר להיות אחר, זה בסדר, זה זאת אומרת, לא בהכרח, לא דווקא בהכרח, לגבי הסוגייה להט"בית, סביר להניח שאם אתם באתם, אם אתם באתם, מהקהילה הגאה, אז אתם עברתם דברים, ואתם יכולים להקל על ילדים אחרים, גם אם זה לא קשור בכלל לעניין של הלהט"ביות, אבל אתם תוכלו בעצם להזדהות עם דברים, שאתם תראו אפילו אולי יעשו לכם תיקון לילדות, לפעמים אתם תראו איך הדור

של היום, גם מגיב אחרת, הרבה יותר באהבה, הרבה יותר בזה, אני רואה, אני בבית ספר שלי ילדים רוקדים, ובמקום שיצחקו עליהם, מתחילים לרקוד איתם, את כל הגוגים, ואת כל השטויות מהעובדים, כאילו.

קובי: לקראת סיום, הגענו לפינת השאלון המהיר, טל ועדן אני שואל אתכם, ואתם זורקים את המילה הראשונה שעולה לכם בראש, טל את ראשונה, מוכנה?

טל: אימאל"ה, זו המילה שעלתה לי אימאל"ה.

קובי: הקהילה הגאה

טל: צבעונית

קובי: מורה טובה היא

טל: מורה שמצליחה להשפיע לטובה

קובי: תלמידה טובה היא

טל: תלמידה שלומדת להיות טובה לעצמה ולחברה

קובי: משכורת

טל: וואו יש עוד עבודה שם

קובי: טיול שנתי

טל: כיף הזדמנות

קובי: עדן מוכן?

עדן: כן

קובי: הקהילה הגאה

עדן: ענקית

קובי: מורה טוב הוא

עדן: מורה שנאמן לעצמו

קובי: תלמיד טוב הוא

עדן: תלמיד שרוצה ללמוד

קובי: משכורת

עדן: אה

קובה תשובה טובה

טיול שנתי

עדן: טראומות ילדות

קובי: טל ועדן, אני מודה לכם מאוד, שחלקתם איתנו את החוויות הכל כך אישיות שלכם כאן, אני חושב שיש חשיבות גדולה, להצבת מודלים, של דוגמה אישית לילדים לבני נוער, ובכל

מה שקשור למה שפחות מדברים עליו, כמו זהות מינית, ולכן זה נהדר שהרגשתם שאתם יכולים להיחשף לסביבה שלכם, ולפנינו ולפני המאזינים שלנו, אני חושב שמהצד השני מאוד מאוד חשוב להכשיר מורים, להתמודד עם סוגיות של זהות מינית. הסוגיות הרבה פעמים שואלות את התלמידים שלנו, ועל זה על הכשרת מורים, אנחנו נדבר בפרק הבא, אז תודה.

טל: תודה לך קובי.

עדן: תודה.

קובי: "עולים כיתה" כאן סיימנו, אנחנו מחכים לכם בדף הפייסבוק של התוכנית שלנו, שם תוכלו להגיב על הפרק ששמעתם, לשתף בתובנות שלכם, או לשאול שאלות. חפשו "תואר שני מוסמך בהוראה אם טיץ' סמינר הקיבוצים". אני רוצה להודות לד"ר עדי שרעבי, ראש התוכנית מוסמך בהוראה אם טיץ' בסמינר הקיבוצים. לאוהד כץ, מהמרכז החדשנות בסמינר הקיבוצים, ולכם על ההאזנה. אני קובי דביר, ואתם מוזמנות ומוזמנים לדרג את הפודקאסט שלנו, בחנויות האפליקציות, ולסמן עוקב, כך תקבלו התראה על כל פרק חדש שעולה לאוויר, נשתמע בפרק הבא.